

David Brin

Život na hraně

(Life in the Extreme)

Do zakázané pouště zírají kamery a sledují frontovou linii boje tak krutého, že se protivníci ani nemohou dohodnout, jak ho nazvat.

Jedna strana mluví o válce a ohrožení bezpočtu nevinných životů.

Druhá tvrdí, že žádné oběti nejsou.

Podezíravé otočné kamery tedy bedlivě střeží terén před vetřelci. Na vrcholcích pahorků a v neškodných haldách kamení bdí maskovaná čidla. Číhají i v rourách pod silnicí, aby nepropásla nenáviděného nepřítele. Nějakou dobu - rozhodně pár měsíců - se strážcům dařilo odrazit každý nájezd na písčnou poustinu.

Technika však samozřejmě záhy postoupila a postrčila výhodu od obránců k útočníkům.

Když nepřítel udeřil tentokrát, postaral se napřed o strážné oči.

Narušitelé dorazili za úsvitu se sluncem v zádech. Vzduchem prosvištělo kousek nad zemí několik set tichých a maličkých létajících strojů. Každé zařízení, ne větší než kolibřík, se drželo úzkostlivě vyměřené trasy k zvolenému cíli, kameře nebo čidlu. Útočníci dokonce vypadali jako zdejší ptactvo, kdyby je snad nějaké oko zaměřilo v posledních vteřinách letu.

Všechny strojky přistály za cílem, v slepém úhlu, a rozvinuly z křídel displeje s vysokým rozlišením, zpodobující stejnou pouštní scenerii. Před každou kameru rozprostřel jeden robot svůj přelud, opatrně, aby sebou obraz necukl. Jiné mašinky vyčmuchaly maskované seismické senzory a zlehka je objaly, aby utlumily otřesy.

Útok robotů na území o rozloze dvě stě čtverečních kilometrů trval pouhých osm minut. Poušť přišla o ostrahu i obranu.

Přes obzor se převalila mohutná vozidla. Po několika silnicích zamířila do stejného bodu, všech sedmnáct tichých tahačů s hybridním pohonem, maskovaných za obyčejné speditéry včetně holografického znaku na dvířkách. Jakmile se však sjely na domluveném místě, vyšlo najevo tajemnější poslání. Z kabin vyskákaly posádky v šedohnědých overalech a pustily se do otvírání návěsů. Naskočily pomocné generátory. Vzduch začal vířit lesklými vlnkami neznámého zápachu; to jak čpavé těkavé palivo vyrazilo z nádrží do tlakových nádob. K životu se probraly elektronické konzole, bočnice návěsů sjely na pantech k zemi a odhalily dlouhé zahrocené předměty na šikmých rampách.

Za doprovodu vytrvalého bzučení se všechny válce zvedly do vertikální polohy, směrem k nebi, a ze spodního konce vysunuly stabilizační křídélka. Posádky začaly v silici nervozitě odpočítávat několik přesně naplánovaných událostí najednou. Nemají moc času nazbyt, než si dá nepřítel - bystrý a ostražitý - dvě a dvě dohromady.

Záhy už všechny rakety mířily správným směrem... chystaly se ke startu... znaly své cíle. Scházel jim jen náklad.

Z klimatizované dodávky naráz vyskákalo dvanáct postav v pohodlných kombinézách z lesklého materiálu a pestře pomalovaných helmách. Každá nesla hučící brašnu, jež ochlazovala vnitřek skafandru. Několik postav mělo problémy s přirozenou chůzí. Gumově se pohupovaly, jako by se v nich svářel strach a vzrušení. Jeden menší chodec si dokonce poskočil.

Čekala je napohled zarputilá uniformovaná žena s plackou na prsou a blokem v ruce. Postavila se proti nejvyšší postavě, jejíž helmu zdobil motiv křičících úst obklopených plameny.

"Jméno a oči," řekla stroze.

Hledí zajelo a ukázalo opálenou tvář muže kolem třicítky. Oči měl jako studené moře.

"Hacker Torrey," ohlásil se, ale to už podložka pod blokem zkoumala jeho levou duhovku a podle neopakovatelného vzoru potvrdovala totožnost. "A samozřejmě," pokračoval, "potvrzuji, že do toho jdu z vlastní vůle. Můžeme s tím trochu pohnout?"

"Povolení máte zřejmě v pořádku," odpověděla beze spěchu žena. "Bereme na vědomí, že jste tu na vlastní nebezpečí a zřikáte se všech nároků. Vláda vám nebude stát v cestě."

Dlouhán pokrčil rameny, jako by odpověď čekal a navíc mu byla jedno. Sklopil si průzor zase na oči. Musí se starat o jiné síly, mocnější než nějaká vláda. Síly, jež by se tomu, co se tu právě děje, zoufale snažily zabránit všemi prostředky.

Na povel pospíšily všechny postavy ve skafandrech k žebříkům, jež technici postavili k raketám. Každý letec přeběhl nouzový můstek a s neuvědomělou elegancí vklouzl průlezem na maličké lehátko, neboť si ten pohyb všichni cvičili jistě stokrát. I nováčci přesně věděli, co dělají. Jaká jim hrozí nebezpečí. Cenu a odměnu.

Poklapy zapadly a zasyčely. Při závěrečných přípravách bylo slyšet tlumené halekání.

Odpočet první rakety dospěl k nule.

"Juhů!" výskl Hacker Torrey a vzápětí ho start vmáčkl do nafukovacího lůžka. Nedělal to poprvé, ale horečné extázi prvního okamžiku se nic na zemi nevyrovnalo.

Za chvíli už nebude na Zemi ani on... na chvíli.

Vteřiny mýjely a raketa se cestou na nebe zuřivě zmítala. Na prsou mu spočinula obrovská ruka a tlačila, dokud mu v slastném vzdechu nevytlačila z plic polovinu vzduchu. Průhledný čumák rakety olizovalo horko z tření a ionizovaný vzduch jen pár palců od jeho tváře. Pětkrát rychleji než zvuk se řítíl k nebesům, připíchnutý, zoufale spoutaný... a úplně všemocný.

Jsem bůh!

Nějak se mu podařilo nadechnout na další výkřik, tentokrát na pozdrav černému vesmíru před špicí, posetému milionem jiskřivých hvězd.

Ze Země už odstartovala poslední raketa. Hned začal horečnatý úklid, v ještě větší úzkosti než příprava odletu. Dislokovaná strážní stanoviště hlásila, že se k místu startu vysokou rychlostí blíží létající stroje. Muži i ženy pobíhali po spáleném pouštním písku ve snaze všechno zabalit, než dorazí nepřítel.

Jen vládní úřednice procházela nevzrušeně kolem a počítačovými snímači puntičkářsky měřila škody na vegetaci, volné půdě a drobných živočiších. Vypadalo to špatně, ale jen na jednom místě, bez výraznějšího vlivu na ohrožené druhy. Oddělení obnovy už zavolala. Samozřejmě to neuspokojí všechny...

Když poslední z týmu protočil hybridní motor, aby byl co nejrychleji pryč, podala mu předběžný účet. "Hrůza!" zalamentoval, když si přečetl součet. "Tenhle start se našemu klubu snad ani nevyplatí!"

"Tak si vyberte méně náročného koníčka," opáčila a uskočila, když řidič dupl na plyn a zmizel v oblaku dýmu. Cestou k silnici náhodou přejel ještě jeden kaktus. Bdělý pozorovací systém v bloku nehodu zaznamenal a přidal k účtu další položku.

Na kapotě svého džípu čekala, až dorazí další "klub". Klub, jehož členové jsou stejně horliví jako raketáři. Stejně schopní a oddaní, byť se obě skupiny navzájem nenáviděly. Čidla oznámila, že se rychle blíží od západu - radikální ochránci přírody, odhodlaní bránit ji za každou cenu.

Úřednice věděla, co od nich má čekat, když tu místo protivníků najdou jen dva akry spálené vzácné pouště. Znovu ji seřvou za to, že se snaží být "nestranná", když se přece musí angažovat.

No dobrá, pomyslela si. Kdo chce dnes pracovat pro vládu, musí mít hroší kůže. Nikomu na vás moc nezáleží. Nemají účtu jako zastaralá.

Dívala se, jak na nebi mizí ve stratosférických větrech kondenzační čára poslední rakety. Bůhvíproč ji to vzalo za srdce. A byť rozumem stranila spíše ekologům, v hloubi srdce cítila vzrušení při každém startu. Byla to taková extáze, skoro orgasmus, radost ze svobody.

"Leťte!" zašeptala trochu závistivě směrem k vzdáleným jiskřičkám, jež už stanuly na vrcholu dráhy a pomalu mířily k Mexickému zálivu.

Hacker Torrey pochopil, že se něco zvirtlo, už když zmizely hvězdy.

Kolem krajů tepelného štítu šlehal plameny a hledaly sebemenší skulinku, již by se dostaly dovnitř. Záblesky oznamovaly návrat do atmosféry, jeden z nejlepších okamžiků drahého výletu, kdy se bude modul třást a hučet a plnit mu každou cévu v těle vzrušením radostnějším než kdekoli takhle daleko od Las Vegas. Někdo to označil za nový "superextrémní koníček"... nebezpečnější než všechny ostatní sporty a tak drahý, že si ho může dovést jen elita. Právě to přitáhlo několik bohatých snobů, kteří si koupili lístky, jen aby ukázali, že na to mají, a pak celou cestu k nebi zvraceli do dýchacích masek a vířkali.

Hacker měl dojem, že si to zasloužili. Peníze jsou přece na to, aby si člověk užil! A když se vám nechce létat v raketě, můžete si najít milion jiných povyražení.

Zaklepal poplach. Hacker ho neslyšel - bubínky měl umrtvené a vyztužené kvůli ochraně za letu. Chvění cítil z implantátu v dolní čelisti. Jednoduchým kódem mu počítač vytýkával:

CHYBA NAVÁDĚCÍHO SYSTÉMU,
ÚPRAVA LETOVÉ DRÁHY SELHALA,
POČÍTÁM TRAJEKTORII K NOVÉMU MÍSTU DOPADU.

"Cože?" zařval Hacker, přestože v rachotu rozpáleného plavidla nemohlo být nic slyšet. "K čertu s tím! Zaplatil jsem si trojitě záložní jištění..."

Zarazil se, protože řvát na počítač, který navíc sám instaloval, nemělo smysl.

"Zavolej sběrné lodě a řekni jim..."

CHYBA KÓDOVÁNÍ KOMUNIKAČNÍHO SYSTÉMU,
NEMOHU NAHRÁT PŘIPRAVENÝ ROZPTYL SPEKTRA.
NEMOHU SE SPOJIT SE SBĚRNÝMI SKUPINAMI.

"Vypni kódování! Pošli normální zprávu. Potvrd'!"

Počítač mlčel. Tepání v čelisti se rozplizlo v žalostný rytmus vyděšeného tlachání podprocesorů. Hacker zaklel a praštil do stěny modulu pěstí. Většina amatérských raketáků pracovala celá léta na vlastních suborbitálních plavidlech, ale Hacker zaplatil nemalou sumu za "prvotřídní" profesionální model. Tuhle neschopnost si někdo zodpoví!

Samozřejmě se zřekl všech nároků. Mezinárodní dohoda o extrémních sportech mu mnoho nepomůže. Na Zemi bylo ale padesát tisíc detektivních a vymahačských kanceláří. Věděl o několika, které by v případě platby předem dokázaly

trochu upravit všeobecné etické směrnice Cechu žandárů.

"Za tohle zaplatíte!" zavyl, aniž by věděl, kdo ponese hlavní nápor jeho pomsty. Slova cítil jen jako syrové vibrace v hrdle. Když rachot a třas dosáhl největší síly, jakou pamatoval, odpojila se dokonce přetížena zvuková čidla v čelisti... a vibrace dál sílily. *Úhel návratu už není ideální*, uvědomil si. *A tyhle sportovní moduly nemají moc velkou rezervu.*

Každou chvíli ze mě může být velice bohatý popel.

Zjištění dodalo zážitku nový rozměr, jaký nepoznal při žádném z předchozích suborbitálních výletů. Jedna jeho část si nový pocit vychutnávala, nervy se mu kroutily v zběsilém víru smrti. Druhá část se nedokázala oprostít od mučivého vědomí, že někdo něco zkopal. Nedostal, za co zaplatil.

Když se Hacker probral, svět sebou ještě házel a hrubé popruhy se mu zařezávaly do těla. Houpavý pohyb teď ale spíše uklidňoval a připomínal mu dětství, kdy s rodinou "utíkal před civilizací" na trimaranu s tuhou křídlovou plachtou, díky níž se nepřevrátili ani v nejsilnějších poryvech.

"Idioti," vrčel Hackerův otec pokaždé, když musel uhýbat nějakému výletníkovi, který mu nedal přednost v jízdě. "Vždycky tady byli jenom lidi jako my, vychovaní k tomu od malička. Ale teď automaty ve fabrikách chrlí tolik krámů,

i jachty, a všichni mají tolik volného času. Všude se cpe devět miliard turistů. Samotu už prostě nenajdeš!"

"Cena za prosperitu, drahý," opáčila vždy shovívavě Hackerova matka. "Přinejmenším má teď každý co jíst. A už se nemluví o revoluci."

"Ale podívej se, jak to dopadlo! Koníkářské šilenství! Každý musí být na něco odborník. Musí být v něčem nejlepší! Povídám ti, že bylo lepší, když lidi museli pracovat, aby měli co jíst."

"Samozřejmě kromě nás?"

"Přesně tak," odpověděl otec, nehledě k ostrému tónu otázky. "Podívejte, jak daleko dneska musíme, abychom byli jen spolu."

Víra starého muže v samostatnost se projevila i v tom, jak trval na jménu pro svého syna. A Hacker po něm zdědil - vedle miliardy nových dolarů - stejnou touhu. Udělat cokoli, aby byl někde chvíli sám.

Když se mu vrátil zrak, zjistil, že modul spíše leží než stojí. *To by neměl*, pomyslel si. *Má plout špičkou nahoru.*

Pohled doleva všechno vysvětlil. Modul sice obklopoval oceán, ale kus zčernalého tepelného štítu se chytil za zubatý rozkvetlý korálový útes, protažený do dálky, plný pestrých ryb a zvlněné podmořské vegetace. Nedaleko uviděl klouzavý padák, jenž zbrzdil pád modulu. Jenže teď, lapen v mořském proudu, Hackerovou skrýší rytmicky pošukoval. S každou vlnou se bublina o kus přiblížila ostrému skalnímu výčnělku. Záhy na něj narazila. Hacker ránu neslyšel, ale implantát v čelisti poskočil. Hacker instinktivně ucukl.

Nemotorně rozepnul popruhy, vypadl a zkroutil se bolestí. Z toho strašného přistání bude mít modřiny ještě několik neděl. Ale přesto...

Ale přesto budu mít úžasnou historku. Nikdo se jí nevyrovná!

Nápad ho potěšil natolik, že se rozhodl v procesu s výrobcem nežádat náhradu všech škod. Tedy pokud ho záchranné lodě včas vyzvednou.

Bublina znovu narazila do korálu a otrásla jím do morku kostí. Pohled ven mu prozradil krutou pravdu. Materiály, vypočítané na zátěž startu a brždění, úderu ostrým předmětem nesnesou. Průhled přetřela hrozivá prasklina.

Běžně se doporučovalo zůstat v modulu a čekat na loď, ale jeho modul se brzy změní v rakev.

Měl bych vypadnout.

Hacker zaklapl helmu a vzal za páku nouzového východu. *Útes znamená, že blízko bude ostrov. Možná pevnina. Dojdu po svých na břeh, půjčím si od někoho telefon a začnu dělat dusno.*

Žádný ostrov ale nenašel. V dohledu nebylo nic než ještě hrozivější útesy.

Hacker sebou házel v nepravidelném spodním proudu. Přiléhavá kombinéza byla pevná a helmu měl z Gillstufu - polopropustnou, aby dokázala propustit kyslík z mořské vody. Technika mu pomohla udržet se i přes klesavé proudy na hladině. Opakované nárazy do ostrých korálů z něj ale brzy udělají sekanou.

Jednou ho vlna vynesla dost vysoko, aby se mohl rozhlédnout. Oceán, nic než oceán. Útes musí být potopený atol. A v dohledu žádný člun. Žádná zem. Žádný telefon.

Znovu pod hladinou zahlédl modul, jak se v puklině mezi skalami rozpadá na střepy. *Teď jsem na řadě já*, pomyslel si a zabral na otevřené moře. Proud ho ale táhl do smrtícího sevření útesů. Bojoval proti vodě jako proti nepřemožitelnému nepříteli a pomalu propadal panice. Nic mu ale nepomáhalo. Hacker neslyšel ani vlastní vyděšený křik, byť mu implantát v čelisti pulzoval, cvakal a vibroval, jako by moře vzalo na vědomí jeho situaci a teď ho s odtazitým zájmem pozorovalo.

A je to tady. Obrátil se s vědomím, že ho buben další vlny vrhne na kamenné hroty.

Náhle ucítil ránu do zad. Příliš brzy! Do kříže ho zasáhla další rána a pak ještě jedna, ale koral to nebyl. Čelist ho brněla bolestí a někdo nebo něco ho dál strkalo od korálové kovadliny. V panice a úžasu zachytil pohledem štíhlého tuponosého tvora, jak ho od útesu zvědavě pozoruje a pak znovu doráží úzkou tlamou.

Tentokrát svůj úlevný povzdech uslyšel. *Delfín!* Natáhl ruce k spasiteli a ten se nechal po chvíli váhání obejmout. Pak mocně zabral ocasní ploutví a odnesl Hackera z propasti zapomnění.

Na otevřeném moři se pokusil plavat po boku svého zachránce. Kytovec však záhy ztratil trpělivost a dál strkal Hackera nosem. *Jako by tlačil invalidu.* Což samozřejmě pod mořskou hladinou byl.

Zleva se k nim brzy připojili další dva delfíni a zprava také dva. Vydávali množství zvuků, sonarové cvakání i hlasité kňučení, jež se čistou vodou jasně rozléhalo. Hacker už je samozřejmě mnohokrát viděl v delfináriu a při potápění si dokonce s jedním hrál na honěnou. Brzy si však na této skupince všiml zvláštních rysů. Zdejší delfíni například vydávali složité zvuky jeden po druhém, pokukovali po sobě a ukazovali nosy... skoro jako by spolu mluvili. Přísahal by, že ukazují na něj a baví se na jeho účet.

Samozřejmě je to jen klam. Každý ví, že vědci změřili možnosti delfíní inteligence. Šlo vskutku o bystrá zvířata - zhruba na úrovni šimpanzů -, ale jistě neměla opravdovou řeč jako lidé.

Když pak ale viděl matku, jak vede mládě k doupěti velké chobotnice, slyšel malého delfína zvědavě pískat a matku trpělivě opakovat stejnou frázi. Byl si jistý, že jedna synkopická sekvence znamená chobotnici.

Čas od času obrátil některý hlavu k Hackerovi a tu se mu implantát rozbušil jako splašený. Znělo to skoro jako kód, který si osvojil pro komunikaci s modulem, když mu kvůli ochraně za letu ucpalí vnitřní uši. Hacker se tedy soustředil na chvění v čelisti, protože nic jiného slyšet nemohl.

Při obědě jeho podezření zesílilo. Od východu připlaval velký delfín, zamotaný do rybářské sítě. V Hackerovi pohled probudil neznámé pocity - lítost a pocit viny za to, co ubohému zvířeti způsobila lidská nedbalost. Z pochvy na stehně vytáhl nůž a vyrazil delfínovi vstříc, aby ho osvobodil.

Jiný delfín mu ale zablokoval cestu. "Snažím se jenom pomoci!" namítl, ale tu se zarazil a mlčky zíral, jak ostatní členové skupinky berou síť za jeden konec. Táhl a "oběť" se zjevně nezraněná otáčela dokola. Lehce odmotali dvacet metrů sítě. Deset nosičů ji pak rozvinulo a ostatní obklíčili zezadu nedaleké hejno ryb.

Nadháněči! Hacker rozpoznal klasickou honební techniku. Zaženou ryby do sítě! Ale jak...

V úžasu přihlížel, jak delfíni zkušeně zahánějí oběd do pasti, dělají si úlovek a pak namotávají síť na původního dobrovolníka, jako by sklízeli ze stolu. *Tak z toho jsem jelen,* přiznal si Hacker. Vtom k němu připlaval jeden z jeho zachránců s rybou v tlamě. Podal mu ji, ale když Hacker natáhl ruku, ucukl i s rybou.

Čelistní implantát opakoval stále dokola jeden rytmus. *Snaží se mě učit,* uvědomil si Hacker.

"Tohle znamená kód pro rybu?" zeptal se, neboť věděl, že voda jeho slova jasně přenesla, byť rozhodně nečekal, že by tvor rozuměl mluvené angličtině.

K Hackerovu úžasu delfín zakroutil hlavou. *Ne.*

"Aha," pokračoval. "Znamená to jídlo? Jíst? Vítej, cizince?"

Poslední návrh se setkal se souhlasným zabečením a delfín pohodil hlavou směrem k náhle vyhládlému Hackerovi. Člověk roztřhal rybu na kusy a po kouscích ji protlačil komorou helmy.

Vítej, cizince? Zauvažoval o tom. *To je na němou tvář pěkně abstraktní pojem. Ale musí se nechat, že mě uvítal přátelsky.*

Den minul a po něm i napjatá noc, za níž pod svitem měsíce a mraků fosforeskujícího planktonu objímal spícího delfína. Stejná polopropustná technologie, která mu umožnila dýchat, naštěstí filtrovala i čůrek pitné vody, jenž se mu hromadil pod bradou. V *tomhle podniku musím koupit podíl*, pomyslel si a přidal další položku na seznam věcí, jež musí zařídit, jakmile ho zítra vyzvednou.

Nikdo ho ale nevyzvedl. Zítřejší dopoledne i odpoledne proběhlo zhruba stejně, aniž by zahlédl jedinou loď či břeh. *Svět byl vždycky tak přelidněný,* napadlo ho. *A teď vypadá nekonečný a neprobádaný.*

Hacker si začal vydělávat na jídlo pomocí při lovu, kdy držel síť. Druhé noci už byl uvolněnější a do snů se přes čelist míchalo delfíní cvakání. Třetího rána, a pak i každého dalšího, měl pocit, že z jejich jednoduchého jazyka rozumí stále víc.

Zapomněl, kolik dní a nocí uplynulo. Pomalu ho přestávalo trápit, že ho žádná loď nevyzvedla. Neúnavná masáž proudů a vln z něj vyplavila plány na žaloby a pomstu. Ponořen v delfíním cvrkotu se začal spíše starat o každodenní záležitosti kmene, jako když se dva mladí samci porvali a dospělí je museli odtrhnout. Za pomoci znakové řeči a rostoucí slovní zásoby rytmů se Hacker dozvěděl, že šlo o mladou samici (její složité jméno si zkrátil na Čí-čí). Rváči neměli mnoho šancí se s ní spářit, potřebovali si ale vybit energii. Alespoň že se nikdo vážně nezranil.

Jeden stařík - Kray-kray - Hackerovi stydlivě ukázal prsní ploutev, aby mu nožem odloupal parazitující červíky. "Měl bys jít k doktorovi," naléhal na něj, jako by delfínům radil každý den.

Pomocníci pryč, zkusil Kray-kray objasnit cvakáním. *Ploutve potřeba ruce. Pomocné ruce.*

Sdělení podpořilo Hackerovu teorii, že s delfíny někdo něco udělal. Změnil je a odlišil od ostatních stejného druhu. Ale jak? Záhada narůstala pokaždé, když viděl něco nepřirozeného.

Jednoho dne zavládlo v kmeni vzrušení a moře zaplnilo nervózní cvakání. Hacker brzy uviděl, že se blíží k podmořskému kesonovému domu skrytému v úzkém kaňonu, nedaleko pobřeží, kde vlny dorážely na pevninu.

Břeh. To slovo po dnech - týdnech? - malátného plavání, naslouchání a jedení syrových ryb chutnalo divně. Čas tu měl

jiné vlastnosti. Přišlo mu divné opustit vodní říši a vrátit se tam, kam jednoznačně patřil, do světa vzduchu, země, strojů a devíti miliard lidí, nucených lokat vlhký dech ostatních, kamkoli se hnuli.

Proto se potápíme do vlastních světů. Deset tisíc koníčků. Milion způsobů, jak se vydělit, každý se snaží dokonale ovládnout nějaké tajemné umění... jako lety do vesmíru. Psychologové vývoj chválili, neboť zanícenost pro cokoli podle nich byla lepší než nejpravděpodobnější druhá možnost - válka. Věk nazvali Stoletím nadšenců, neboť v něm vlády a profesionální firmy ztratily tempo soukromníků, šířené rychlostí blesku po WorldNetu. Nastala renesance, ovšem bez jasného cíle.

Když si Hacker představil návrat do takové kultury, zamyslel se. *K čemu je všechn ten ruch, když nespěje k pořádnému výsledku?*

Delfini svým prostým, ale výmluvným jazykem vyjádřili zhruba totéž.

Když umíš potápnět - lov ryby!

Když umíš zpívat - zpívej pro jiné!

Když umíš skákat - ulov slunce!

Hacker věděl, že by měl vylézt na nejbližší břeh a zavolat svým partnerům a makléřům. Oznámit jim, že je naživu. Začít zase něco dělat. Místo toho ale vyrazil za svými novými přáteli do skrytého dómu. *Možná se tam dozvím, co jim kdo udělal a proč.*

Podplaval dóm, vynořil se v podlaze a s překvapením našel prázdný dům. Nikde ani človíčka. Nakonec objevil naškrábaný vzkaz.

PROJEKT POZVEDNUTÍ ZRUŠEN!

DOŠLY NÁM PENÍŽE.

VŠECHNO SPOLKLY SOUDNÍ POPLATKY.

TATO STAVBA JE PŘEPSANÁ NA NAŠE OPLOUTVENÉ PŘÁTELE.

BUĎTE K NIM MILÍ.

SNAD SE K NÁM JEDNOU PŘIPOJÍ JAKO ROVNÍ K ROVNÝM.

Následovala číselná adresa na WorldNet, dotvrzující, že kesonový dóm opravdu patří malému delfínímu klanu. Majitelé ho užívali jako sklad sítí, hraček a několika málo nástrojů. Hacker ale z jejich žalostného volání poznal pravý důvod, proč se sem vrací. Pokaždé doufali, že tu najdou své "přátele - ruce".

Nejistým krokem se vyškřábal z bazénku a prohlédl nejrůznější místnosti. Většinou laboratoře. V jedné poznal přístroj na štěpení genů, jaké vyráběla jedna z jeho firem.

Projekt Pozvednutí? Ano. Něco jsem o tom slyšel.

Před rokem či dvěma prolétl zprávami. Profesionální i amatérská média se vrhla na skupinku "pošuků", kteří chtěli dát několika živočišným druhům inteligenci na lidské úrovni. Jejich úsilí napadali nepřátelé ze všech stran. Nábožní snahu označili za svatokrádež. Ochranáři brojili proti předělávání moudré přírody. Zavilí zastánci tolerance požadovali, aby se nikdo nemíchal do "domorodé kultury" delfínů a další se snažili projekt zničit, neboť by mutanti mohli utéct z laboratoří a ohrozit lidstvo.

Jeden z problémů s různorodostí ve věku nadšenců byl, že váš koníček mohl vzbudit hněv milionů lidí, zvláště těch, jejichž jediným zájmem bylo rozhořčeně nesouhlasit s čímkoli a hned se o to soudit.

Projekt Pozvednutí nemohl následnou nelítostnou bitvu vyhrát. Prohrála i spousta jiných snah.

Přežijí jen nejschopnější, přemýšlel Hacker. Takhle vzrušující a sporný podnik musí získat mohutnou podporu, jinak neuspěje.

Ohlédl se k bazénku, kde delfíní kmen hrál vodní pólo. Pískali si fauly, pokřikovali na sebe od jedné branky k druhé a chraplavým cvakáním počítali skóre.

Hacker se zamyslel. Bude se "pozvednutí" přenášet i na další generace? Může se nový genom dostat i mezi divoké delfíny? A pokud ano, nepřekonal projekt už teď nejdivočejší sny svých zastánců a nejhorší noční můry odpůrců?

Co kdyby někdo dotáhl práci, jež tady začala? Když začnou i jiné druhy mluvit a tvořit, budou nám rovný jako členové naší civilizace, nebo se stanou novou utlačenou třídou?

Někteří kritici měli zřejmě pravdu. Když se o takovou věc snaží lidé, je to jako by se o pohozené nemluvně starala osiřelá týraná pubertáčka. Neobejde se to bez chyb a tragédií.

Jsme dost moudří?

Podobné otázky si Hacker obvykle nekladl. Život pod mořem ho změnil. Hned si uvědomil, že už položená otázka je zčásti odpovědí.

Možná to půjde na obě strany.

Jeho otec by takový nápad označil za "romantický nesmysl". Ale přesto...

Při průzkumu jedné laboratoře našel Hacker laciný, ale funkční zapomenutý telefon, a pak strávil hodinu u ponku, aby přístroj propojil se svým implantátem. Chtěl zavolat svého správce a makléře, než ho stačí prohlásit za mrtvého a zlikvidovat jeho impérium. Pak se ale zarazil.

Po chvíli vytočil číslo své právní zástupkyně.

Gloria Bickertonová napřed nemohla uvěřit, že je naživu. Pořád dokola výskala radostí. *Nevěděl jsem, že mě má tak ráda*, pomyslel si cestou do atria dómu. Přišel právě včas na konec zápasu ve vodním pólu.

"Než mi sem pošleš loď, chci, abys pro mě něco udělala," řekl Glorii, když se uklidnila. Pak jí nadiktoval kódy

projektu Pozvednutí na WorldNetu a požádal ji, aby o něm zjistila co nejvíc, včetně současného stavu učtu a technické výbavy -a kde najít odborníky, kteří tu museli přerušit práci.

Gloria se ho zeptala na důvod. Začal: "Myslím, že jsem vymyslel nového..."

Tady se *zarazil* a slovo "koníčka" polkl. Najednou si uvědomil, že takový vztah ještě nikdy k ničemu neměl. Ani k létání raketou. Poprvé poznal opravdovou touhu. Něco, za co jde bojovat.

V bazénku několik členů kmene namotávalo síť na největšího samce; chystali se na hostinu. Hacker zaslechl, co si při práci šuškájí, a zasmál se jednomu z jejich neobratných vtípků. Dobře míněnému posměšku na jeho účet.

Smysl pro humor je dobrý začátek. Naše civilizace ho nemá nikdy dost.

"Myslím," řekl nakonec své advokátce, "že už vím, co si počnu se životem."

přeložil Robert Tschorn ilustroval Tomáš Kučerovský